

WIE IS BETER ???? Peter van Dalsem

Ik had vaag het idee de fietswinter 2013/2014 te willen overleven en mij daarom met een mountainbike te verwennen. Dat beloofde wat. Als ik iets in mijn kop heb zitten, dan...., jawel dan gebeurt het vrijwel altijd ook. Het merk had ik al snel bepaald nadat ik op de Bikemotion 2013 in Utrecht weer de meest vreselijk mooie MTB's had zien staan bij stand van Merida.

Surfen op Marktplaats dus. Even Merida ingetoetst en...jawel,bij een particulier in Oosterhout was een model 2014 te koop voor ongeveer 55% van de nieuwwaarde. Een 29'er, oftewel, een met hééél grote wielen als je die vergelijkt met de ongelukkig kleine 26'ers. Ik hoop hiermee verder niemand te beledigen.

Een blik op deze mooie Merida was voldoende om mijn keuze te bepalen, deze zou het worden en geen andere. Slechts drie weken oud, maar twee maal bereden, wat kan een mens nog meer wensen. Nog even afdingen, we blijven uiteindelijk toch Nederlanders, en de MTB, voorzien van pedalen, fietscomputer, verlichting voor en achter en wat al niet meer, werd mijn eigendom.

Verrassend was de opmerking bij thuiskomst van mijn vrouw. "Ik wist het wel dat je deze ging kopen, jij kunt je toch niet inhouden als je iets wilt". Kent ze mij? Ik geloof van wel. Nadat de fiets van de fietsdrager was gehaald, nam mijn vrouw brutaal, zo is ze, het stuur in handen, stapte er op, fietste een stuk in onze parkeergarage, en jawel hoor, ze zei "deze fietst echt heel lekker". Ik kromp ineem, ik dacht dat ik deze, mijn nieuwe fiets, al weer moest afstaan aan mijn lieve echtgenote.

Tweemaal mee gefietst met de diehards van WTCO in het bos. De laatste keer, bij het nemen van een bocht, vlak voor het einde van deze tocht, kwam de aarde wel erg snel dichtbij. Een val dus, gelukkig zonder erg, maar de schrik zat er in. Op uitnodiging van Ary mijn fiets bij hem ontdaan van alle blubber en ander vuil, en de verse koffie smaakte erg lekker. De opgelopen blauwe plekken gingen snel over in een zachtroze huidkleur, dus geen zorgen.

Vlak voor Kerst, kwam deze vraag "Opa, kan ik in de Kerstvakantie bij jullie logeren?". Deze vraag van onze oudste kleinzoon kwam niet geheel onverwacht, maar alleen onder de voorwaarde dat hij zijn crossfiets zou meenemen en elke dag zou trainen was dat oké.

30 december met zijn tweeën het bos in, starten bij het Pannenkoekhuis bij Seters. Fiets in orde maken, bandenspanning testen, en daar gingen deze twee. Na plm. 2 minuten kwam er bij mij een vreselijke boom op mij af, oftewel, ik nam na de beklimming een bocht te wijd en moest remmen voor een boomstam die recht op mij af kwam. Ik was even vergeten dat ik schijfremmen had, dus voor ik mij aan die boomstam kon vastklampen, lag ik ter rechterzijde op het zand. Niets aan de hand zou je zeggen, maar de kleinzoon was even niet oplettend en reed pardoes tegen mijn achterwiel aan en ging ook horizontaal. Wel gelachen toen.

Na in bijna 45 minuten het hele parcours te hebben gerond, jawel, het zwarte parcours, kwam het idee het de volgende dag nog eens te gaan doen. Bij het opstaan de volgende ochtend had ik toch, een ietsje, last van spierpijn, maar indachtig mijn credo van "niet lullen en niet opgeven" toch maar weer beide fietsen op de fietsendrager gezet voor een tweede avontuur.

Niet het gehele parcours volgend, ook wel de gewone onverharde routes gevolgd, had deze man er na ongeveer 40 minuten wel genoeg van. Ik plaatste mijn MTB triomfantelijk op de hoogste zandverstuiving en verordonneerde mijn kleinzoon maar eens te laten zien wat hij al allemaal kon met zijn crossfiets. Dat laatste had ik niet moeten doen.

Moeiteloos reed hij door het rulle zand naar beneden, maar ook, wel met enige extra inspanning, weer omhoog. En dat enkele malen achter elkaar zonder te stoppen en onderwijl ook nog tussen palen en over boomstammen rijden alsof Sven Nijs daar niet de uitvinder van is geweest. Met enige schaamte, of gewoon gêne, kon ik niets anders dan toe te geven dat hij véééél beter is.